

MONCZ ATTILA 2018.12.04 00:28 Frissítve: 2018.12.04 00:28

Egy életem, egy**csapatom –****Moncz Attila publicisztikája**

Esküszöm, megpróbáltam összerakni az európai toplistákban szereplő aktív játékosokból egy csapatot, amelyben csak olyanok kaphattak volna helyet, akik legalább tíz éve ugyanabban a klubban szerepelnek, és sohasem volt más együttesük (aki elment kölcsönbe, az is kiesett a rostán!), de nem ment.

Az angol, a francia, a német, az olasz és a spanyol élvonalban összesen kilenc olyan futballistát találtam, aki megfelel a fenti kritériumoknak, ilyen létszámmal pedig nem érdemes csatába indulni. A Premier League-ben nincs is olyan labdarúgó, akit a hűség mintaképének lehetne nevezni (James Ward-Prowse az éllovas, a Southamptonnál a nyolcadik évadját tölti), a Serie A-ban Daniele De Rossi (Roma) az egyetlen, hosszú távon is egyklubosnak számító ember, a Ligue1-ben – Loic Perrin (Saint-Étienne), Vincent Manceau (Angers) – és a Bundesligában – Thomas Müller (Bayern München), Marcel Schmelzer (Dortmund) – kettő-kettő ilyen szerepel, míg a Primera Divisiónban négyen – Bruno (Villarreal), Markel Susaeta (Bilbao), Ander Iturraspe (Bilbao), Sergio Busquets (Barcelona) – büszkélkedhetnek hasonlóval.

Hogy mindez miért jutott az eszembe? Egy hete iktatták be az olasz Roma Hall of Fame-jébe Francesco Tottit, aki 25 idényen keresztül szolgálta a klubot. És senki mást. Tavaly, a visszavonulásakor azonnal halhatatlan lett, de a római vezetők nem találtak hozzá méltó alkalmat a beiktatására, egészen mostanáig, a Real Madrid elleni Bajnokok Ligája-mérkőzésig. Miatta még az is belefért, hogy a 2018-as jelöltek (a tisztesség kedvéért: Giuliano Taccola, Rodolfo Volk, Mario De Micheli) csak egy későbbi időpontban léptetik be hivatalosan is a hírességek közé. Nyilván Rómában ez aznap mindent felülmúló esemény volt, de talán a klubnak a világ más részein élő szimpatizánsai számára is. Jellemző, hogy egy Boszniában dolgozó kedves barátommal tárgyaltam éppen az élet fontos dolgairól, amikor hirtelen közölte: „Most pedig hagyjál békén, megyek, nézem a Capitano beiktatását”.

Tottiról Szaniszló Csaba kollégámnak köszönhetően finoman fogalmazva is naprakész voltam az elmúlt években. Biztos, hogy több gólját láttam, mint Lionel Messinek vagy Cristiano Ronaldónak, tudtam, ki ellen miért, mennyit fog játszani, illetve, hogy Olaszországban a szőke nős vicc megfelelője a Totti-vicc... De elsősorban azzal lettem tisztában, mit és mennyit jelent ő a Romának és Rómának.

Aligha véletlenül született meg egy elemzésben, hogy „Francesco Totti nem nagyobb a Románál. Ő a Roma.” Huszonöt idény egy csapatnál, sehol máshol. Úgy, hogy képességei alapján sokkal több klubtrófeára volt predesztinálva, mint egy olasz bajnoki cím és két kupagyőzelem. Megtehetette volna, hogy elmegy a Real Madridba, hogy minimum kétszer annyit keressen, mint a Romában, de neki első volt a klub. Megmondta, az összes barátnőjét megcsalta, a Romát soha. Miközben más játékosok többsége egy-egy átigazolás során szavakkal igyekszik tanúbizonyságot tenni új csapata iránti mindent elsöprő szerelméről, majd a frigyét egy még jobb ajánlat érkezésekor simán felrúgja, addig Totti nem dumál ostobaságokat a klubhűségről, hanem megmutatja, mit jelent az a valóságban.

Vagy ha beszél róla, akkor úgy, mint a beiktatási ceremóniáján: „Meghatározó nap ez az életemben, nagyon különleges. Római vagyok, Roma-szurkoló vagyok, csak ebben a csapatban futballoztam. Kapitány voltam. Ez olyan privilégium, amit nehéz szavakba önteni. Mindig is megérintett, ha a szurkolók előtt állhattam. Az, hogy velük lehetek, az, hogy köztük lehetek, felér a Hall of Fame-tagsággal. Mint mindig, most is egy csapat vagyunk, fivérek, nővérek, testvérek. Mindannyiótokat nagyon szeretem!”

Ráadásul nem csupán szereti, de példát is mutat nekik, illetve csapattársainak. Mert ha feltesszük azt a kérdést, hogy az UEFA által a nyolc legnagyobb tartott bajnokságban pillanatnyilag ki a leghosszabb ideje futballozó „egycsapatos” játékos, akkor megint csak egy Roma-futballista nevét kell leírnunk válaszként. Daniele De Rossiét. Vele kapcsolatban pedig Bereczky Attila barátom, az NS debreceni tudósítója fogalmazott egyértelműen: „Nézd, keres, mondjuk, hatmilliót. Ha elment volna máshova, mert elmehetett volna, akkor kapott volna nyolcat. Mondj már olyan fontos dolgot, ami hatmillió euróból nem vehető meg, csak nyolcból!”

De Rossinak mindig elég volt a hat, egy interjúban azt is elmondta, miért: „Egy klubbal már gyerekként elkezdődik a kapcsolatod, nekem a Romával kezdődött el a különleges viszonyom. Idővel ez lett a munkám is, de a klub iránt érzett óriási szerelmem semmit sem változott. Kisfiú-ként kezdtem el szurkolni a Romának, és azt gondolom, a személyiségemből fakad, hogy ebből ilyen szenvedélyes viszony lett. Édesapám is mindig a Romának drukolt, de sohasem annyira szenvedélyesen, mint én.”

A hűségnek ezt a fokát a mai elüzletiesedő futballvilág egyre kevésbé díjazza (igaz, a lelátó népe már hosszú ideje ki van akadva a hűséget hírből sem ismerőkre, itthon is születtek erről csaknem két évtizede is nóták, kapcsolatba hozva a meglepően szorgalmasan klubot cserélő játékost a legősbibbi szakma képviselőivel), nem úgy a jó példában évtizedek óta hívó Athletic Bilbao. A baszk klubban 1912-ig szerepelhettek angol játékosok is, akkortól kezdve viszont íratlan törvény lett, hogy csak Baszkföldön született, baszk klubban pallérozódó futballisták ölthetik magukra az egyesület mezét. Ez ugyan kicsit puhult (Bixente Lizarazu például a franciaországi Saint-Jean-de-Luzban született, de baszk felmenőktől), viszont az alapelv nem változott: „Saját nevelésű játékosokkal, helyi támogatással nincs szükség a külföldiekre.”

És ha már ez a filozófia, akkor 2015-től azt is díjazzák, aki Bilbaón kívül hajlandó ennek szentelni az életét. Az Athletic akkor hozta létre az „Egy csapatos játékos”-díjat, amit eddig Matt Le Tissier (Southampton), Paolo Maldini (Milan), Sepp Maier (Bayern München) és Carles Puyol (Barcelona) kapott meg. Nincsenek kétségeim, Totti és De Rossi is megkapja idővel. A Bilbao megadja a rangját a díjnak, rendre meccskörülmények között zajlik a ceremónia, a díjátadó pedig mindig José Ángel Iribar, az Athletic egykori kapusa, aki 614 meccsel a baszk csapat rekordere. A díjazottak egytől egyig meghatottak, hiszen egy értékrendjében hozzájuk hasonló klubból kapnak olyan elismerést, ami tényleg csak keveseknek adatik meg. Ráadásul a nézők is egyként ünneplik a legendákat, hiszen amíg Maldinit a milanos búcsúmeccsén kifütyülték, az általa hűségesen szolgált klub pedig sokáig nem adott neki munkát, addig a San Mamés Stadionban vastaps fogadta.

Le Tissier-hez és Puyolhoz „fordulva” pedig azt is megérthetjük, nekik miért olyan fontos ez az elismerés. „Nagy meglepetés, egyszersmind nagy boldogság ez nekem – fogalmazott az angol csatár. – Hihetetlenül büszke vagyok, hogy elsőként kaphatom meg a díjat. A legfőbb okom, amiért a Southamptonnál maradtam, az a személyes boldogságom és elégedettségem volt, amit mindig más dolgok elé helyeztem. A hűségemmel fizettem azért, hogy a Southampton megadta az esélyt nekem, és megélhettem az álmaimat.” Puyol szavai: „Boldog vagyok, hogy itt lehetek, s nagyon örülök a díjnak, mert ez a klub értékeli, ha valaki hűséges a klubjához. Nem egyszerű a Bilbao filozófiájával versenyképesnek maradni a ligában. Pedig értékelnünk kell, mert látjuk, hogy képes megállni a helyét a világ legerősebb bajnokságában. Mindannyian legyünk büszkék az Athleticre.”

És hadd tegyem hozzá: azokra is, akik képesek kitartani első szerelmük mellett a futballpályán egy életen át.

http://www.nemzetisport.hu/olasz_labdarugas/

egy-eletem-egy-csapatom-moncz-attila-publicisztikaja-2672577